

Ukázka

Vstanu a je mi, jako kdyby mě přejel parní válec. Rozhlížím se po pokoji zalepenýma očima a moc nechápu, kde jsem se tu vzala. Ne že bych si nic nepamatovala, ale hlava mi nebere, jak je možný, že jeden den ležím v brlohu a další v pohádkový chaloupce. Vzpomenu si na hráška a přiložím ruku na pupík. Mlčí. To mi na náladě moc nepřidá. Vylezu tedy před chalupu a do očí mě praští oslnivej sluneční svit. Zatočí se mi z toho hlava. Dřív, než se stačím vzpamatovat, už ke mně běží ten kluk. Jak že se jmenuje? Tomáš? Za boha si nemůžu vzpomenout. Letí ke mně, jako by viděl vstávat bohyni Afroditu z mořský pěny. Ani to mi náladu nezvedne.

„Co žes vůbec nevylezla?“ diví se. Světlý vlasy mu padají do očí a pořád si je prohrabuje dozadu.

„Spala jsem,“ odpovím mu popravdě. A musím se dívat nahoru, protože je opravdu dost vysokej.

„Celej den?“ pokrčí nevěřicně čelo.

„Jo, celej, a celou noc k tomu. Kde je babička?“ odseknu a rozhlížím se kolem. Včely bzučí tak nahlas, až si musím zacpat uši. Jenže to mi zas hučí v hlavě. Je tu snad větší hluk než ve městě. Nedá se to vydržet.

„V práci,“ odpoví a pořád mě sleduje. Přijdu si jak v cirkuse.

„Ona ještě pracuje?“ divím se a představím si ji za pípou, jak čepuje chlápům pivo a drsně s nimi laškuje. Jo, přesně takhle ji vidím.

„Říkal jsem ti, že je veterinářka. Jela se podívat na jedno tele. Chceš ho vidět? Je krásný, narodilo se před třemi dny,“ nabízí. Vzpomenu si, že i to mi říkal, ale jak si mám asi všechno pamatovat? Najednou odněkud přiběhne obrovskej pes a skočí na něj, div ho nepovalí. Drbe ho za ušima a válí se s ním po trávě.

„To je Hugo,“ představuje mi černýho obra neurčitý rasy. Pohladím ho po hlavě a on mi olízne tvář.

„Líbíš se mu,“ usměje se a objeví se mu d'olíček ve tváři. Je roztomilej. Ten kluk, jeho d'olíček i pes. Sednu si vedle něj na zem.

„Potřebovala bych zajet za tím doktorem,“ říkám mu a celá se klepu. Je asi třicet stupňů, ale mně je hrozná zima. Husí kůži mám na celým těle.

„Jasně, už jsem to zjišťoval, obvod'ák tam je dneska celej den, autobus nám jede za dvě hodiny,“ plánuje a natáhne před sebe opálený dlouhý nohy, na kterejch má světlý, skoro zlatý chlupy.

„Nám?“ protočím panenky. Podívá se na mě ukřivděným pohledem malýho děcka.

„Myslel jsem, že bych tě doprovodil,“ nesměle navrhně a nevědomky trhá trsy trávy. Napadá mě, jestli mu nemám všechno vyklopit. Potřebuju se s někým podělit o svoje problémy a aspoň část z nich nahrnout do hlavy dalšímu člověku, abych na to nebyla sama. Jenže tohle nemůžu udělat malýmu klukovi.

„Obvod'ák mi nepomůže. Potřebuju jinýho doktora, půjčíš mi mobil?“

„Najdu ti to. Jakýho teda?“

Ztrácím s ním trpělivost.

„Do prdele dej mi už pokoj!“ zařvu na něj a vytrhnu mu mobil z ruky. Moje rozklepaný prsty ale nejsou schopný nic v přístroji najít. Hodím mu ho zpátky. Mlčí.

„Mám strašnou žízeň a hlad,“ vyjedu na něj, jakoby za to mohl on. Mlčky vstane a jde do babiččina domku. Nevím, jestli se naštval a nechá mě tady shnit, nebo se vrátí. Po chvíli chlapeček poslušně přicupitá. Podává mi chleba se sejrem a sklenici se šťávou. Vrhnu se na to jako smyslů zbavená. Odstrčím Huga, kterej mi čuchá k jídlu. S plnou pusou podávám klukovi prázdnou sklenici. Pochopí, že chci ještě, že nemám dost. Přinese plnej džbán a další chleba. Piju rovnou ze džbánu, šťáva mi stéká po krku a rukávech. Ani v tomhle šíleným vedru nemůžu nosit tílko. Kdyby někdo viděl moje ruce, zdevastovaný vpichy, bylo by mu všechno jasný.

„Čokoládu nemáš?“ Posílám ho jako Marušku z pohádky pro jahody. Úkol splní. Nacpu do sebe celou tabulku. Sleduje mě. Zhnusenej není, to poznám. Spíš jen překvapenej. Je mi ještě hůř. Drbu se do krve. Víím, co po mně moje tělo chce. Ale já mu to nedám. Nemám. Nemůžu.

„Zamkni mě někde, odkud nepůjde utéct,“ řvu na něj. Tváří se vyděšeně.

„Na nic se neptej a rychle mě někde zavři. Někde, kde není nic, abych si něco udělala. Neotvírej, i kdybych pořád škemrala, vydrž to! Prosím,“ brečím a válím se po zemi. Vezme mě za ruku a táhne do nějaký kůlny. Strčí mě tam a ještě se rozhlédne.

„Opravdu?“ klepe se mu hlas.

„Už vypadni,“ svíjím se. Zámek cvakne a je tma. Vzpomenu si, že se jmenuje Lukáš.